

Автобіографія

Я. Ліхненко Юрій Іванович, народився

роки навчався в Христинівській СШ №1.

З вересня 1972 по травень 1973 навчався на стаціонарі в Одеському технікумі залізничного транспорту.

З травня 1973 по червень 1975 проходив строкову службу у внутрішніх військах МВС СРСР стрільком та вожатим службово - розшукових собак (нині це кінолог) в/ч 6602 м.Івділь Свердловська область – Північний Урал.

З листопада 1975 по грудень 1978 проходив службу в Лінійному відділі транспортної (залізничної) міліції на станції Христинівка Одесько – Кишинівської залізниці на посадах міліціонера та молодшого інспектора карного розшуку по боротьбі з крадіжками особистої власності на об'єктах залізничного транспорту (робота особистим пошуком – «частным сыском» (рос.) в оперативних групах по викриттю кишенькових крадіїв, крадіїв з камер схову, виявлення в пасажирських поїздах «майданників» - викрадачів ручної кладі у сплячих пасажирів та протидія «шпільовим» - поїздним картковим «шулерам» - шахраям та інше.

З вересня 1978 по вересень 1980 курсант Могильовської спеціальної середньої школи транспортної міліції МВС СРСР, яку закінчив з відзнакою.

З вересня 1980 по серпень 1982 інспектор ОБХСС Лінійного відділу внутрішніх справ в порту Іллічівськ. За результатами успішної роботи отримав направлення для продовження навчання на стаціонарі в Київську вищу школу МВС СРСР (нині Академія МВС України).

З серпня 1982 по жовтень 1985 слухач Київської вищої школи МВС СРСР, яку закінчив з відзнакою, що дало змогу самому вибирати місце проходження подальшої служби. Я вибрав свій лінійний відділ в порту Іллічівськ.

З жовтня 1985 по грудень 1987 працював в Лінійному відділі внутрішніх справ на посаді старшого оперуповноваженого ОБХСС.

З лютого 1988 по грудень 1988 працював юристконсультантом на Одеському пивобезалкогольному об'єднанні «Чорномор».

З грудня 1988 року добровільно пішов працювати слідчим в прокуратуру Краснопільського району Могильовської області (зона відселення, де була осаджена радіоактивна хмара на межі Могильовської і Брянської областей).

З квітня 1989 по липень 1989 проходив навчання в Ленінградському інституті удосконалення слідчих Прокуратури СРСР, яку закінчив з відзнакою. Під час навчання написав реферат : «Концепція боротьби з організованою економічно

– посадовою злочинністю». Після захисту якого, тодішній Директор інституту О.Бастрикін познайомив мене з керівником спеціальної слідчої групи Прокуратури СРСР Олексієм Прошкіним, який шукав фахівців в свою групу, які були знайомі з оперативно - розшуковою діяльністю органів дізнання (по старому КПК). На той час прокуратура доступ до цієї діяльності не мала і нагляд за нею не здійснювала. Я надав згоду на роботу в слідчій групі, яка розпочинала секретне провадження і з липня 1989 року став старшим підгрупи яка безпосередньо займалася секретним провадженням, здійснюючи слідчі дії, в тому числі вилучала оперативні справи в УБХСС ГУВС Ленінградської області та знайомилась в окремих оперативних та кримінальних справах УКДБ по Ленінградській області, допитувала штатних і позаштатних секретних працівників та інших працівників правоохоронних органів, які були причетні до створення провокативних агентурно - оперативних ситуацій, в результаті яких відомі колекціонери вимушено, без власної волі та прямого умислу, ставали підозрюваними і обвинуваченими у справах по спекуляції та контрабанді. Частина вилучених предметів з колекцій цих осіб з'являлася на міжнародних аукціонах, через керівника відділу зовнішніх зв'язків ЦК КПРС Валентина Фаліна.

З грудня 1990 по вересень 1993 працював слідчим та заступником прокурора в Іллічівській міжрайонній природоохоронній прокуратурі.

З жовтня 1993 по лютий 1998 працював начальником юридично - детективного відділу в охоронно - юридично – детективній фірмі МПК «Іллічівськ –ПЕКОЖ».

З лютого 1998 по квітень 2000 року працював заступником директора філії білоруської Фірми «Алеся» з питань правої роботи та комерційної безпеки.

З квітня 2000 по жовтень 2004 працював заступником голови правління з питань безпеки, юридично – правової і кадрової роботи сільськогосподарського кооперативу «Промінь».

В жовтні 2004 повернувся в охоронно – юридично – детективну фірму «Іллічівськ –ПЕКОЖ» де до квітня 2007 працював виконавчим директором.

З квітня 2007 року, на прохання Голови Наглядової ради Всеукраїнської кредитної спілки «Спілка пенсіонерів України» був інфільтрований до неї в якості ведучого юриста, для виявлення витоків коштів із КС «СПУ». За вісім місяців роботи мною було виявлено 63 факти незаконної видачі кредитів на підставних осіб. По цих фактах були порушені кримінальні справи відносно кредитних працівників спілки та окремих працівників служби безпеки фінансової установи.

З грудня 2008 по грудень 2011, до моменту реорганізації фінансової установи, працював в КС «СПУ» на посаді першого заступника голови правління «СПУ» з питань безпеки, юридично-правової та кадрової роботи.

З грудня 2011 по травень 2012 працював начальником відділу юридично правової та кадрової роботи в ТОВ «Одесаоблагрообладнання».

З вересня 2013 по грудень 2013 здійснював допомогу директору охоронної фірми «Командор» налагодити діяльність фірми на посаді заступника директора з питань безпеки, юридично – правової і кадрової роботи.

На даний час пенсіонер, але консультує з питань безпеки суб'єкти господарювання.

Крім цього, з 1995 по цей час займаюся правозахисною та громадською діяльністю. З січня 1995 по лютий 2000 року був головою громадської організації «Рух проти мафії». А з лютого 2000 по цей час, з невеликими перервами, є Головою ГО «Асоціація боротьби з організованою злочинністю «АНТИМАФІЯ», скорочено АБОЗ «АНТИМАФІЯ».

А також, з вересня 2015 року по цей час я є присяжним в Малиноському районному суді міста Одеси.

Я не являюся членом жодної політичної партії, хоча за відповідними зверненнями надаю окремі консультації. На судимий, до кримінальної відповідальності чи адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень пов'язаних з корупцією не притягався.

**Ю. ЛІХНЕНКО
(Юрій Іванович)**

Комісії з відбору членів РГК ДБР

Мотиваційний лист

Вважаю своїм професійним і громадським обов'язком приймати участь в роботі Ради громадського контролю ДБР. В нинішній час існує ситуація коли окремі представники громадського суспільства - особисто або через створені ними громадські організації - намагаються встановити протиправний контроль над правоохоронними органами з метою незаконного втручання та перешкоджання їхній діяльності. Мій двадцяти чотирьох річний досвід громадської діяльності свідчить про те, що діяльність в Раді громадського контролю правоохоронних органів вимагає від члена Ради принципності і професійної підготовки. Головною метою члена РГК - це неупереджене здійснення громадського контролю, який передбачений діючим законодавством. В 1995 році я заснував громадську організацію без права юридичної особи, під назвою «Рух проти мафії». Члени цієї організації тоді розробили концепцію протидії фінансово - економічній організованій злочинності мафіозного типу, яка на той час, при проведенні безконтрольної приватизації, захопила політичну і державну владу в Україні. Крім цього, ми запропонували Президенту України, ВРУ та Уряду України структуру та методологію діяльності нового для України правоохоронного органу під назвою Національне бюро розслідувань. Тільки через рік нашого лобювання надійшли перші схвальні відгуки від окремих високопосадових осіб - наділених владою. Спочатку був прийнятий Указ Президента України Л. Кучми №371/97 від 24 квітня 1997 року «Про Національне бюро розслідувань». Але Кучма не міг своїми указами створювати вказані правоохоронні органи, і тому, я із усіх сил лобював прийняття Закону України «Про НБР». Найбільшу зацікавленість в прийнятті вказаного закону проявив колишній керівник ГУБОЗ МВС України та управління «К» СБУ генерал - лейтенант Вандін. (Нажаль він нещодавно помер). Тодішня вже сформована українська мафія чинила шалений спротив прийняттю вказаного закону. І тому, тільки 26 листопада 1998 року проект Закону «Про ДБР» був направлений до ВРУ. Але на той час, в ВРУ значну силу мала пост - комуністична, вона ж олігархічно - мафіозна більшість, яка сприймала вказаний закон як загрозу своєму існуванню, а тому цей закон був провалений. Після цього Кучма здався і 25 грудня 1999 року своїм Указом №1573 від ліквідував НБР. Після знищення НБР, я на базі ГО «Рух проти мафії» створив неприбуткову громадську організацію «Асоціація боротьби з організованою злочинністю «АНТИМАФІЯ», скорочено - АБОЗ «АНТИМАФІЯ» як модель майбутнього анти мафіозного та анти корупційного правоохоронного органу, через який ми лобювали законодавчі ініціативи та здійснювали громадський контроль за діяльністю державних та правоохоронних органів. Наші законодавчі ініціативи лягли в основу першого законну Джиги-Москаля «Про НАБУ». В розробці четвертого, вже нинішнього та найбільш невдалого Закону «Про НАБУ» члени АБОЗ «АНТИМАФІЯ» участі не брали. Навпаки, ми критикуємо положення вказаного закону, а також критикуємо непрофесійну діяльність працівників вказаного правоохоронного органу.

Тому, моя основна мотивація участі в діяльності Ради громадського контролю ДБР полягає в тому, щоб на професійному рівні організувати дійсний громадський контроль, в тому числі і антикорупційний, за діяльністю усіх працівників Державного бюро розслідувань.

З повагою

Голова АБОЗ «АНТИМАФІЯ»

Ю.ЛІХНЕНКО